

FARKAS GÁBOR

[már-már]

Mikor nem érlek el, kerülget a frász.
Még jó, hogy hozzá tud szokni az ember,
és nem vitatkozik kisírt szemekkel,
már-már feleslegesen sem magyaráz,

csupán elfogad, higgadtságot színlel.
De apa vagyok, a féltés szerepem –
hogy folyton kérdezzek kényszeresen.
Nem takarhatod a sebeket sminkkel.

Néha reszketek, mint fákon az ágak,
ahogy márciusban tavaszra várnak,
s a tavasz alattuk oson lopódzva

szellővel borítva a szürke ködöt.
Én a telefonvonal csendje mögött
nem gondolok már az állapotodra.

[mint az évszakok]

Reszketesz, miközben minden emlék megfagy,
a közös múltban keresel valamit,
és a perc feleslegessé alakít,
nappalokba ékelődő éjjel vagy.

A kényszeres szerepek közt elvesztél.
Folyton sérül a kommunikáció:
érthetetlen gesztusok, semmi szó...
Te vagy az orkánban nyugvó ellenszél,

s ebben a se-itt-se-ott létezésben
felszínre emelkedésed remélem –
rezignáltan gondolok bűnre, jóra.

Mert – mint az évszakok – sejtjük mindketten,
a rendezettségben semmi sincs rendben –
ez már valami rohadt szürke zóna.

[éjszaka a Nyírőben]

Maradok, akár a vér a kereszten –
a többi már tizennyolcas tartalom;
kivégez és feltámaszt az alkalom,
mert partok közt a tengerben rekedtem.

Ma a kórteremben meghalt valaki,
és nem változtat, hogy az orvos kérdez,
úgysem lökhet oda a közelséghez –
testemen a semmi alakzatai.

Mert, ha a valóságra szorítkozom,
öregszik – sokszor kihagy – a szívizom,
ezért kell, hogy túllépjek önfeledten

a réalison végtelen percekig.
Húsba vágok, mégis veszítek. Pedig
a légüres teret el nem eresztem.

[apadni kezd]

Akarsz – de nem tudsz magadnak tetszeni:
az irányok is föllazulnak egyszer,
és lomhán apadni kezd majd a tenger.
A távolságot a köd kettészeli –

egyet előre, s visszalépni kettőt –
tanít a csendes helyeslés. Hiába
raksz történetnyi fészket a hiányra,
foglya maradsz. Hiába vagy te felnőtt,

kikezd a mozdulatlan ágak csendje,
az öröklétet átvérző napkelte.
Hirtelen roppan a csontos törzs, mell, nyak:

átadod magad a semmisülésnek,
s alig hallhatóan roppan a lélek –
ahogy lassan akaraterőd elhagy.